

huske og har ikke haft Tid til at se efter, om det var paa et halvt eller et helt Aar, de løb —, men ingen af disse to Ministre — nu kan den højtærede Finansminister jo regne mig fra og kan til Sammenligning blot benytte det ærede Medlem Hr. N. Neergaard — fandt paa, at det ikke var Statslaan, og at Renten ikke skulde opføres akkurat som andre Statslaans Renter. Hvad Grund kan den højtærede Finansminister give for at stille Skatkammerbeviser paa anden Maade end andre Statslaan, fordi han har faaet en Bemyndigelse til at udstede indtil 50 Mill. Kr. i Skatkammerbeviser? Hvis der i Stedet for dette stod Statsobligationer, havde det da gjort nogen Forskel? Alligevel maatte disse Laan og Renten af Laanene være opført paa Finansloven eller Tillægsbevillingsloven — jeg skal siden komme tilbage til det.

I den Lov, som jeg nu flere Gange har omtalt, staar der om Skatkammerbeviserne, at disse har Finansministeren Ret til at udstede, naar løbende Udgifter kræver, at der findes Midler til Raadighed og saadanne ikke findes i de budgetterede Indtægter. Jeg gjorde opmærksom paa, at løbende Udgifter kunde naturligvis ikke blive holdt indenfor Driftsbudgettets Ramme, og at den højtærede Finansminister naturligvis af de Penge, der var i Kassen, havde honoreret de Krav, der kom, og det bekræftede den højtærede Minister; men han sagde samtidig, at løbende Udgifter er noget, der hører Fortiden til, og det er et Udtryk, der ikke mere kan anvendes. Ja, det anvendtes dog i 1924, og saa længe jeg kan huske, har Udtrykkene løbende Udgifter og løbende Indtægter altid paa Finansloven været brugt om Driftsbudgettet og er holdt udenfor § 26. Hvis den højtærede Finansminister er af en anden Mening, hvorfor har han saa fastholdt § 26? — og det har han i høj Grad været med til at gøre, og har ment, at der var gjort en meget nyttig Forandring i Finansloven ved at fastholde § 26 med et forskelligt Præg fra de øvrige Paragraffer. Med megen og unyttig Omhu blev Arveafgiften jo overført til § 26; men hvis Indtægter og Udgifter paa § 26 er ganske ens med de øvrige Paragraffers Indtægter og Udgifter, saa begriber jeg virkelig ikke, hvorfor Arveafgiften med saa megen Pomp skulde føres over til en anden Paragraf end den, den tidligere stod paa, nemlig § 5.

Jeg kommer nu til det sidste og for mig ganske afgørende Spørgsmaal, og det maa jeg virkelig have et klart Svar paa af den højtærede Minister, for Renten kan vi maaske komme over — jeg synes det ikke,

men der er jo Mulighed for, at den højtærede Finansminister kan have en Art Bemyndigelse til at faa Renten ind i Kassebeholdningen. Men det andet er jeg ganske vis paa, nemlig at den højtærede Finansminister ikke kan afholde Udgifter til Afbetaling af sine Laan uden Hjemmel. Naar nu den højtærede Finansminister, for at tage et Eksempel, laaner 20 Mill. Kr. den 1. Juli paa Skatkammerbeviser, eller kald det en Veksel, for det er en Veksel, en Statsveksel, og 1. Oktober skal udbetale de 10 Mill. Kr. igen, er det saa ikke en Udgift i ganske almindelig Forstand ligesom Statens andre Udgifter? Kan denne Udgift behandles særskilt? Hvis det ikke er en Udgift, er det da en Indtægt? Det kan jeg dog ikke tænke mig, at den højtærede Finansminister vil fastholde. Føres det da ikke til Udgift i Finansministeriets Bøger, naar de 10 Mill. Kr. skal udbetales? Jeg kan ikke tro, det kan være anderledes. Hvis der er Mulighed for, at en Udgift paa den Maade kan fortønes og blive borte for den, der skal betale den, hvis der haves en saadan Formel, og den højtærede Finansminister sidder inde med denne, da vil han være en Menneskeslægtens Velgører, hvis han vil offentliggøre, hvorledes man kan finde en saadan Formel og anvende den. Der er sikkert mange, som vil være særdeles tilfredse med, naar de skal betale deres Veksler, da ikke at behøve at regne det som Udgift. Men saaledes som vor Statshusholdning og vor Statsret nu en Gang er, er det en Udgift, naar Staten udbetaler de Penge, den har laant. Jeg maa henvise til, at der staar i Grundloven, at ingen Udgift kan afholdes, uden at den har Hjemmel i Finansloven eller Tillægsbevillingsloven, og dette synes jeg ikke, den højtærede Finansminister kan komme udenom. Derfor var det et Raad fra min Side — jeg formede det heller ikke som en Anklage mod den højtærede Minister —, at han skulde paa Tillægsbevillingsloven for indeværende Aar, inden det var for sent, faa en Versurpost ind, som omhandlede Skatkammerbeviser, en Post, som havde en Indtægt gennem Skatkammerbeviser og en Udgift til Skatkammerbevisernes Betaling, og efter min Mening ogsaa en Post, hvor Renten blev opført. Det har den højtærede Minister endnu ikke udtalt sig om, og jeg bryder mig i og for sig heller ikke om en Udtalelse, naar blot den højtærede Minister vil følge et Raad, som er givet paa venskabelig Vis.

Jeg ser da saaledes paa Sagen, at med Hensyn til det første Spørgsmaal, Valutaydelsen, har den højtærede Minister den formelle Ret, og jeg kun den moralske Ret, som ingen Nytté er til overfor Ministerens ju-